



R.M. Mc Cheyne

## De ongelovige gelovige Thomas

*En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen. En Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden! Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde. En wees niet ongelovig, maar gelovig. En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God! (Joh. 20 : 26-27.)*

### **I. Wanneer gelovigen bij elkaar zijn, staat Jezus in het midden, en zegt: „Vrede zij ulieden!”**

Het was op de avond van de dag, waarin Jezus van de doden was opgestaan, dat de discipelen vergaderd waren. Hij was verscheen aan Maria Magdalena, aan Petrus en aan twee discipelen op de weg naar Emmaüs. En nu waren zij samen gekomen om deze dingen te overpeinzen, zich te verwonderen en te bidden, toen Jezus in hun midden stond, en zeide: „Vrede zij ulieden!” De discipelen dan werden verblijd als zij den Heere zagen. (Joh. 20 : 20).

Wederom was het op dezelfde avond, een week later, dat de discipelen samen waren. En Jezus openbaarde Zichzelf wederom aan hen, zeggende: „Vrede zij ulieden!” Dit was de vervulling van de belofte hun lange tijd tevoren gedaan: „Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen. (Matth. 18 : 20). En wederom: „Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding van de wereld.” (Matth. 28 : 20). Deze belofte heeft Hij steeds vervuld en zal Hij altijd blijven vervullen. Nog heeft Jezus de vergaderingen van zijn heiligen lief. Kon u inzien in de verborgen geschiedenis van de Christenen, dan zoge u bevinden dat de meesten van hun ontwaakt zijn in het huis Gods, dat zij daar voor het eerst gebracht werden tot een zielverkwikkend aanschouwen van Christus, dat zij daar zijn vertroost geworden, en dat zij daar de meeste hemelse blijdschap hebben gesmaakt. Ja, dáár waar discipelen samen zijn, komt Jezus in hun midden en zegt: „Vrede zij ulieden!” Asaf zegt: „Mijn voeten waren bijna uitgeweken; mijntreden waren bijkans uitgeschoten; want ik was nijdig op de dwazen, ziende van de goddelozen vrede, totdat ik in Gods heiligdommen inging en op hun einde merkte.” (Psalm 73 : 2, 3, 17). Al zijn bezwaren waren nu opgelost, en hij kon zeggen: „God is de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid.” Zo ook had Thomas een zeer

treurige week doorgebracht. Deze woorden: „Ik zal niet geloven,” slepen immer moeite en smarten na zich. Zijn hart was vol vrees en pijnigende twijfelingen. Maar hij kwam in de vergadering van de discipelen, dáár openbaarde Jezus zichzelf aan hen, en zijn ziel werd vervuld met aanbidding en blijdschap.

Ik vertrouw dat dit ook op deze sabbatdag de ondervinding van enigen zal zijn. Sommigen hebben wellicht een week doorgebracht van onrust in plaats van vrede, een week van twijfeling, terwijl anderen blij zijn geweest. Terwijl het hart van anderen met blijdschap vervuld was, hebben misschien sommigen van u gezegd: „Ik zal geenszins geloven.” Leert van Thomas de onderlinge bijeenkomsten niet te verwaarlozen. Twijfelende, neerslachtige, bevende zielen, moge Christus Zichzelf aan u openbaren, zeggende: „Vrede zij ulieden!”

Toen de deuren gesloten waren, stond Jezus in hun midden, en zeide: „Vrede zij ulieden!” Leert hieruit:

1. Wanneer de deuren gesloten zijn uit vrees voor vervolging, openbaart Zich Jezus aan de ziel. Zo was het ook met de discipelen. Zij hadden uit vrees voor de Joden de deur van hun opperkamer gesloten. Men had hen gescholden en gesmaad als degenen die met Christus geweest waren; ja het was zelfs te vrezen dat dezelfde dood ook hun deel zou worden; zo dan sloten zij de deuren van de plaats waar zij samen waren. Dit was echter juist de tijd, welke Jezus koos om in hun midden te komen. Toen de wereld hen bedreigde met marteling en dood, sprak Jezus tot hen: „Vrede zij ulieden!” zo is het ook nu nog. De wereld is nog even vergramd tegen de Christenen als toen. Zij, die zich de vorige rustdag aan de Heere hebben overgegeven, hebben het sedert die tijd wellicht reeds ondervonden, dat de wereld hen haat. De dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Sommigen van u zijn wellicht deelgenoten geworden van de versmaadheid van het Evangelie, en gevoelen het ook nog heden dat de ergernis des kruises nog niet heeft opgehouden. Uw wereldse vrienden kunnen u verwijtingen doen, u vervolgen, u schelden. Laat u dat echter nooit ontmoedigen. Wanneer de deuren uit vrees gesloten zijn, komt Jezus in, en zegt: „Vrede zij u!” Bedenk dat, al sluit u ook de deur voor de vervolgers, u die nochtans niet sluit voor Jezus. Hij kan komen in weerwil van alle afsluitingen. Als de wereld zegt: „Kwelling zij u!” dan zegt Christus: „Vrede zij u!” En wat hierin zeer wonderlijk is, de stem van Jezus, al is die ook nog nauwelijks hoorbaar, is veel krachtiger dan de stem van de wereld. Zijn stem stilde de golven van de Galilese zee, en zij zal ook van vrede spreken tot uw ziel. Wanneer de golven van de vervolging u dreigen te verzwelgen, zegt Hij: „Vreest niet. Ik ben het. Vrede zij ulieden!”

2. Wanneer een ziel geheel en al opgesloten is, komt Jezus in, en zegt: Vrede zij ulieden! De reden waarom het bij sommige ontwaakte personen zolang duurt eer zij tot vrede komen, en anderen zelfs nooit tot vrede komen, is dat zij menen zelf wel een open deur te zullen vinden. Zij gevoelen zich door de vrees voor toorn, die hen van alle kanten benauwt, ingesloten, en toch hopen zij nog door zichzelf deze of gene weg ter ontkoming te zullen vinden. Zij zijn nog niet geheel en al ingesloten. Zij hebben nog niet leren wanhopen zichzelf ooit te kunnen redden. Zij hebben nog niet leren gevoelen dat zij niets kunnen doen aan hun eigen behoudenis. Het is onmogelijk dat zulke personen ooit tot vrede zouden kunnen gebracht worden zolang iedere deur nog niet gesloten is.

Ware het ook al dat God hun vrede gaf, zij zouden zichzelf daarvan de eer geven, en zeggen: Wij hebben het gedaan.

Zijn er ook onder u zodanigen? Zie dan hier. De deuren waren gesloten toen Jezus binnenkwam. En zo ook is het met de ziel. Wanneer de mond gesloten is, en u daar verloren en schuldig voor God staat, wanneer u geen deur meer van uzelf hebt, dan komt Jezus in, en zegt: „Ik ben de deur; vrede zij u!”

3. Wanneer de deuren van de wereldse vertroosting gesloten zijn, komt Christus in, en zegt: „Vrede zij ulieden!” zo was het ook met de discipelen. Zij waren als een huisgezin van wezen van hun hoofd beroofd. Zij waren gelijk aan een nest vol jonge, nog vederloze vogels, die door een moorddadige hand beroofd zijn van hun moeder, onder wier koesterende vleugelen zij gewoon waren rust te vinden. Zij hadden alles verlaten om Christus te volgen, zij hadden zich toevertrouwd onder Zijn almachtige vleugelen, en nu had Hij hen verlaten en waren zij geheel troosteloos. Zij sloten de deuren voor de ijsskoude, dode wereld, om aan te tonen dat er van haar geen troost te verwachten was. En juist toen kwam Jezus met Zijn liefelijke macht in hun midden, ten einde Zijn Woord te vervullen: „Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weer tot u,” (Joh. 24 : 18) zeggende: „Vrede zij ulieden!”

Zo is het ook nu. Wanneer de vertroosting van de wereld vele zijn, dan zijn de vertroosting van Christus weinige. Het is niet wanneer de wereld vol is van liefkozingen en glimlachjes dat een waar gelovige de aangenaamste bezoeken van zijn Zaligmaker ontvangt. Veeleer dan wanneer de gelovige is alleen gelaten gelijk een wees, wanneer alle vertroosting hem ontvalt, wanneer zijn vrienden sterven of ontrouw worden, wanneer de dode wereld hem met ijsskoude blik aanstaart, en hij zijn deur sluit, uitroepende: „Gij allen bent moeilijke vertroosters,” (Joh. 16 : 2) dan komt Jezus in en zegt: „Vrede zij u!” De helderste zonnestrallen zijn die, welke door de dikste wolken heenbreken; zo ook ontvangt de ziel de zoetste bezoeken van haar Zaligmaker wanneer de deuren van wereldse troost gesloten zijn. Bent u een gelovige? Dan zult u moeilijkheden en onrust hebben, maar o, te midden van die zal Christus bij u zijn.

## **II. Hoe vriendelijk is Christus jegens weerstrevige gelovigen!**

Thomas was een zeer ongelovig gelovige, en toch volgde Christus hem met grote vriendelijkheid. Waren de andere discipelen onverstandig en traag van hart om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hadden, met Thomas was het nog erger.

1. Hij had de profeten moeten geloven. Het stond in de 16de Psalm geschreven: „Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten: u zult niet toelaten dat Uw Heilige de verderving zie. Hij wist dat dit het Woord van God was. Thomas had het getuigenis van God moeten geloven.

2. Thomas had het eenvoudige en duidelijke woord van Christus moeten geloven. Driemaal had Jezus op plechtige wijze Zijn discipelen in een eenzame plaats tot Zich genomen, en hun gezegd dat Hij moest gekruisigd worden, en dat Hij ten derde dage weer zou opstaan. Thomas had het getuigenis van Jezus moeten geloven.

3. Thomas had de woorden moeten geloven van Maria en Petrus en van de twee Emmaüsgangers, en van al de andere discipelen, die hem zeiden: „Wij hebben de Heere gezien.” Maar ach, hij was en onverstandig en traag van hart om te geloven alles wat

aangaande Jezus gesproken was, want hij zeide: „Indien ik in Zijn handen niet zie het teken van de nagelen, en mijn vinger steke in het teken van de nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven.” (Joh. 20 : 25). Hij betwijfelt het woord van God, hij betwijfelt het woord van Christus, hij betwijfelt het woord van zijn broederen. Niets dan zien en voelen zal hem bevredigen.

Zeker zal Christus zijn hoogmoedige, weerstrevige, ongelovige ziel verwerpen. Hij is geen nieuw getuigenis waardig?

Maar o, welke dwaze woorden spreek ik; nooit was hij enige de minste getuigenis waardig geweest. Maar o, hoe groot is de genade van Christus, in weerwil van talloze tergingen komt Hij de wederstrevende gelovige opzoeken. Hij komt werkelijk, en biedt Thomas juist dat aan, hetwelk deze heeft geëist: „Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand. en steek ze in Mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig.“ Ziedaar de liefde van Christus tot wederstrevende gelovigen. Wellicht heeft Hij op gelijke wijze ook met sommigen van u gehandeld.

Een woord tot degenen, die, hoewel zij ontwaakt zijn, nochtans zeggen: „Ik zal geenszins geloven.” Sommigen van u zijn door God uit de slaap opgewekt en bekommerd gemaakt over uwe zielen. U gevoelt de schuld van de verbroken wet, u gevoelt de vloek die om uw verwerping van het Evangelie over u hangt. Wij wijzen u op Christus, en zeggen: „Zie het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt.” (Joh. 1 : 29). Maar u zegt: „Ik kan niet, ik durf niet, ik zal geenszins geloven.” U kunt niet geloven, dat het hart Gods met zo'n Goddelijk medelijden is vervuld, dat Hij voor een zo ellendig zondaar als u bent een losprijs zou hebben beschikt! U kunt niet geloven, dat Christus zoveel liefde zou hebben, dat Hij voor zo'n vijand als u bent Borg zou zijn geworden! Ook uw woord is het: „Tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven.” Ach, u bent geheel aan Thomas gelijk. U bent onverstandig en traag van hart om te geloven alles wat aangaande Jezus gesproken is.

(1) U hebt het getuigenis Gods verworpen. „Onderzoek de Schriften, want die zijn het die van Mij getuigen. En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben.” (Joh. 5 : 39, 40). Al de profeten hebben u van Jezus getuigt, Hem u voorstellende als het zwijgende, lijdende Lam, als Degene die de zonden zou verzoenen. In de Psalmen is u de uitroep in de mond gelegd: „O God, ons schild; zie, en aanschouw het aangezicht van Uw Gezalfde.” (Psalm 84 : 10). Maar u hebt dat alles van u gewezen. Nochtans bleef u zeggen: 'Christus is niet voor mij; ik zal geenszins geloven.'

(2) U hebt verworpen het getuigenis van Christus. Christus Zelf heeft tot u gesproken. Hij heeft u toegeroepen dat, indien u vermoeid was en beladen, u tot Hem zou komen en rust vinden, dat, indien u dorstte, u tot Hem zou komen en drinken. Hij is de getrouwe en waarachtige getuige, en roept u toe: „Ziet, Ik heb het ulieden gezegd,” (Matth. 28 : 7) en toch stoot u het alles van u. Nog blijft u zeggen: Christus is niet voor mij; „tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven.”

(3) U hebt verworpen het getuigenis van de gelovigen. Christelijke vrienden hebben u van Christus getuigd. Zij hebben gezegd: „Wij hebben de Heere gezien.” Christenen hebben u gezegd dat zij in dezelfde toestand geweest zijn waarin ge u bevindt, dat zij dezelfde zonden en hetzelfde hart hadden. Zij hadden dezelfde vrees en dezelfde duisternis. Maar Christus kwam tot hen in als de deuren gesloten waren, en zei:

„Vrede zij u!” Wij hebben niet meer recht op Christus als gij. Wij houden aan Hem vast omdat wij verloren zondaren zijn, en Hij is de Zaligmaker van verlorenen. Hij is het dus evenzeer voor u als voor ons. Maar ach, U hebt al die bewijzen verworpen. U houdt staande: Christus is niet voor mij; „tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven.”

Het zou nu volkomen rechtvaardig zijn als Christus zei: ‘Ik zal u niet meer zoeken’. Het zou volkomen rechtvaardig zijn in Christus wanneer Hij u in uw duisternis, in uw ongeloof liet liggen. Maar evenals Hij met Thomas heeft gedaan, zo heeft Hij ook met u gehandeld. Hij heeft nog één middel aan u beproefd. Op de vorige rustdag heeft Hij u in het gebroken brood en de vergoten wijn een voorstelling gegeven van Zijn wonden, van Zijn liefde tot de dood, en Hij heeft daardoor tot u gesproken: „Breng hier uw vinger: wees niet ongelovig, maar gelovig.” O die innerlijke ontferming van Christus, zij gaat alle kennis te boven!

Gelovigen, kwam u tot de tafel des Heeren met een hart vol ongeloof, niet in staat u Christus voor te stellen gelijk Hij in waarheid is, niet in staat aan Hem vast te houden? en heeft Hij zichzelf in het gebroken brood en de uitgegoten wijn aan u geopenbaard? o, dan heeft Hij u dezelfde genade bewezen, die Thomas ten deel viel. Zo iemand, dan moest u het gevoelen dat Christus een lankmoedig Zaligmaker is.

Ontwaakte zielen, bent u van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat u niet durfde zeggen dat Christus de uwe is? Maar werd Christus klaar voor uw ogen geschilderd, als gekruist zijnde? Zag u in het gebroken brood een beeld van Zijn lichaam, in de vergoten wijn een beeld van Zijn bloed? O, was uw hart niet brandende in u, toen u daar, als het ware, het zwijgende, lijdende Lam Gods voor u zag? Dan is het woord van Christus tot u: „Weest niet ongelovig, maar gelovig.” Dit juist, dat uw ogen wederom het sacrament hebben mogen aanschouwen, is een duidelijk bewijs dat Christus u zoekt, dat Hij Zijn handen naar ge uitstrekt, dat Hij Zichzelf u aanbiedt. „Zijt niet ongelovig, maar gelovig.”

### **III. Het toe-eigenend geloof van Thomas. „Thomas zei tot Hem: Mijn Heere en mijn God!”**

Toen Thomas in de vergadering van de discipelen kwam, was zijn hart, hieraan twijfel ik geenszins, zeer troosteloos. Ongelovigheid en onzaligheid gaan immers samen. Een ongelovig gelovige is de ellendigste van alle mensen. Zijn broeders waren om hem heen vol blijdschap, want zij hadden de Heere gezien. Maria gedacht nog aan de gezegende toon van zijn stem toen Hij tot haar zei: „Maria!” en zij antwoordde: „Rabbouni!” Petrus was vol bewondering over Zijn onbegrijpelijke liefde tot hem blijkbaar in Zijn woord: „Zeg het mijn discipelen, en Petrus.” Het hart van Johannes was vervuld van stille, onuitsprekelijke liefde. Allen waren verblijd op één na. Die éne was Thomas. Nu echter, daar Christus binnenkwam, daar Hij zichzelf als de gekruiste, maar verrezen Verlosser openbaarde, daar Hij juist tot Thomas in het bijzonder zich met hartelijke vriendschap wendde, kon het hart van Thomas niet langer weerstand bieden, en hij riep uit, in woorden van toe-eigenend geloof, en voor allen: „Mijn Heere en mijn God.”

Leert hieruit twee zaken:

1ste. Christus uzelf toe te eigenen Hem de uwe te noemen. U bent nog niet

behouden door te weten dat Christus een Zaligmaker is. De duivelen weten dat ook en sidderen. U zou niet behouden zijn geworden van de zondvloed door te weten dat er een ark was. U moet in de ark zijn, zo u behouden wilt zijn. Zo ook zal het u niet behouden dat u weet, dat er een grote en heerlijke Zaligmaker is, indien u Hem niet de uwe noemt, als u Hem niet noemt: „Mijn Heere en mijn God.”

Tegenwerping. *Het zou al te vrijmoedig voor mij zijn Hem de mijne te noemen.*

Antwoord. Hij biedt Zichzelf u aan. Hij heeft Zijn handen reeds naar ge uitgestrekt toen u tegensprekend en ongehoorzaam was. Hij heeft ge uit de zondeslaap doen ontwaken, Hij heeft u tot nu toe gevolgd. Het is inderdaad stoute vermetelheid Hem nog langer af te wijzen. Trek uw woorden in en zeg: „Mijn Heere en mijn God.” Of zou daarin enige vermetelheid gelegen zijn, Christus aan Zijn eigen woord te houden?

2e. Christus in het openbaar te belijden. Thomas had Christus in het openbaar verloochend toen hij zei: „Ik zal geenszins geloven;” en daarom ook was het alleszins billijk dat hij Hem ook in het openbaar moest belijden, zeggende: „Mijn Heere en mijn God.” Zijn er ook niet onder u, die Christus in het openbaar verloochend hebben? Sommigen van u hebben gezegd: Ik zal geenszins geloven, en zijn van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat zij Christus niet de hunne durfden noemen. Sommigen van u hebben Christus in hun leven verloochend, en het voor allen, die u kenden, betuigd dat u niets van de Zoon van God wilde weten. Wat ik u bidden mag, denkt dan aan hetgeen u op de vorige sabbatdag werd voor ogen gesteld. Bedenkt dat Christus Zichzelf toen wederom u heeft aangeboden, en dat Hij ook nog heden bezig is u te zoeken. Komt dan, en laat uw aannemen van Hem even openbaar geschieden als u Hem in het openbaar verloochend hebt. Gaat naar huis, zegt het uw vrienden, zegt het uw metgezellen, dat Hij is „uw Heere en uw God.”

Dundee, 4 november 1837.